

Arrest

nr. 234 589 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KAMINSKAYA
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KAMINSKAYA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De vader van verzoeker dient op 15 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Het beschermingsverzoek van verzoekers vader wordt op 23 maart 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) afgewezen.

Verzoeker, die nog minderjarig was, dient geen beschermingsverzoek in en wordt niet gehoord.

Verzoekers vader keert vrijwillig terug naar Irak met hulp van de IOM. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 maart 2016 wordt door de Raad op 13 september 2016 verworpen bij arrest nr. X.

1.2. Verzoeker dient op 2 juni 2016 voor de eerste keer verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het

CGVS) gehoord op 20 februari 2017. Op 28 februari 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 200 748 van 6 maart 2018.

1.3. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op 16 april 2018.

1.4. Op 14 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt deze weigeringsbeslissing op 23 november 2018 bij arrest nr. 212 786.

1.5. Op 10 april 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 4 juli 2019 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit tweede verzoek. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en u bent een sjjiitische moslim afkomstig uit Bagdad. U kende er problemen toen de sjjiitische militie Asaeb Ahl Al Haq u als strijder wou rekruteren. Uw vader kon hen afwimpelen door te stellen dat u nog studeerde. Nadat u afgestudeerd was stelde deze militie uw vader een ultimatum: u of uw vader moest zich bij hen aansluiten anders zouden jullie vermoord worden. In september 2015 ontvluchtte u als minderjarige samen met uw vader [A.M.O.A.L.] [...]. Jullie reisden naar België waar uw vader op 15/10/2015 zijn verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 23/03/2016 nam het CGVS in hoofde van het verzoek van uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan zijn relaas geen geloof kon worden gehecht en omdat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad actueel niet kan beschouwd worden als een situatie van veralgemeend geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw vader tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de RVV. Echter, zonder het resultaat van dit beroep af te wachten keerde hij eind mei 2016 met de hulp van IOM vrijwillig terug naar Irak. Het beroep werd door de RvV dan ook verworpen op 13/09/2016.

U was echter niet mee teruggekeerd met uw vader en had ondertussen op 02/06/2016 als meerderjarige uw eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend. U beriep zich op dezelfde problemen die waren aangehaald door uw vader. U haalde verder aan dat uw vader na zijn terugkeer naar Bagdad in september 2017 nogmaals werd aangesproken door de sjjiitische militie. Hij werd aangemaand om zich op het wijkkantoor te komen aanmelden, wat hij niet deed. Enkele dagen nadien werd jullie huis beschoten. Uw zus raakte hierbij gewond aan haar rechterarm en rechterhand en werd in het ziekenhuis verzorgd. Uw vader diende hierna klacht in bij de politie. Op 14/05/2018 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan uw relaas geen geloof kon worden gehecht en omdat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad actueel niet kan beschouwd worden als een situatie van veralgemeend geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw beroep hiertegen bij de RVV werd op 23/11/2018 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 10/04/2019 uw tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart dat uw vader 10 dagen voor u uw tweede verzoek indiende door onbekenden thuis bij uw oom werd ontvoerd. Hij is vermist en tot op heden hebben jullie niets gehoord. U weet niet door wie of om welke reden hij werd ontvoerd, u denkt dat dit omwille van u gebeurde. U had problemen met de milities en uw vader werd daardoor door onbekenden ontvoerd. U weet niet of hij door die milities werd ontvoerd. Uw oom diende klacht in bij de politie. De procedure werd opgestart maar er is nog een resultaat. Uw oom heeft omwille van financiële redenen zijn huis verlaten. Ze gingen ook langs de ziekenhuizen om uw vader te zoeken omdat ze dachten dat hij gedood was maar ze vonden hem niet. U haalt ook aan dat u kwaad bent. Dat uw vader werd teruggestuurd en nu ontvoerd werd. U was minderjarig en werd op straat gezet. U voelt zich belachelijk gemaakt en wil die boodschap overbrengen aan het CGVS. U deed drie zelfmoordpogingen. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u een usb-stick voor met een 50 seconden durende video opname van de ontvoering van uw vader en drie documenten, nl. een proces-verbaal van aangifte dd. 06/01/2019 opgesteld door het politiekantoor van de wijk van El Jihad n.a.v. de klacht van uw oom na de ontvoering van uw vader op 04/01/2019, een procesverbaal van vaststelling dd. 08/01/2019 opgesteld door het politiekantoor van de wijk van El Jihad n.a.v. de ontvoering van uw vader op 04/01/2019, en een

gerechtelijk bevel dd. 08/01/2019 van de rechtbank van El Bayaa aan het politiekantoor van de wijk van El Jihad n.a.v. de klacht van uw oom na de ontvoering van uw vader.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelt weliswaar dat u drie zelfmoordpogingen heeft ondernomen maar legde echter geen enkel attest neer betreffende uw medisch-psychologische toestand, zodat deze bewering niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. U maakte ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat u niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. uw vader werd ontvoerd, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. dat u en uw vader werden geviseerd door een militie die wou dat u zich bij hen zou aansluiten. Alhoewel u twijfel uit door wie of om welke reden uw vader werd ontvoerd, geeft u wel te kennen dat u denkt dat hij omwille van u werd ontvoerd. Ook in de door u aangebrachte documenten wordt vermeld dat uw vader werd ontvoerd door een onbekende militie die hem in het verleden reeds viseerde. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw

huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten (2 processen-verbaal en een gerechtelijk bevel) die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw huidig verzoek aanbrengt, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Meer nog, uit de door u aangebrachte documenten blijkt dat deze ontvoering van uw vader plaatsvond op 04/01/2019, waarna uw oom op 06/01/2019 klacht indiende, er op 08/01/2019 door de politie een vaststelling werd gedaan van zijn ontvoering, en er op 08/01/2019 een gerechtelijk bevel werd uitgevaardigd aan de politie om uw vader te proberen zoeken. Deze gang van zaken valt bezwaarlijk te rijmen met uw beweringen. U stelt immers (2de VIB pt. 15) dat uw vader in april 2019 werd ontvoerd. U specificeert dat dit tien dagen voor uw huidig verzoek gebeurde, hetgeen u op 10/04/2019 indiende. Een dergelijke flagrante incoherentie tussen uw bewering dat uw vader in april 2019 werd ontvoerd en de door u aangebrachte documenten die aangeven dat dit in januari 2019 gebeurde, ondermijnt dan ook compleet de geloofwaardigheid van het door u vertelde relaas in het kader van uw tweede verzoek. Gezien uw verklaringen niet te rijmen vallen met de inhoud van de door u voorgelegde documenten, en u van deze documenten geen originele stukken voorlegt maar louter kopies die zich bevinden op een usb-stick, wordt zowel de bewijskracht als de bewijswaarde van deze documenten ondermijnd en ontstaat het vermoeden dat ze werden gefabriceerd. Dit vind verder bevestiging in de vaststelling dat in deze documenten wordt vermeld dat de milities reeds verschillende malen hebben gepoogd om uw vader te ontvoeren maar dat hij telkens kon ontsnappen, dit terwijl u helemaal geen melding maakt van eerdere pogingen om hem te ontvoeren. Indien uw vader daadwerkelijk reeds meerdere keren het slachtoffer zou geweest zijn van pogingen om hem te ontvoeren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit zou meedelen. Ook is het merkwaardig dat in de klacht bij de politie wordt vermeld dat een gewapende militie is binnengevallen in zijn huis, hetgeen totaal niet blijkt uit de camerabeelden die u voorlegt waaruit blijkt dat twee mannen aan de poort van de omheining van het huis plaatsnemen, dat uw vader de poort komt openen, dat hij zelf naar buiten stapt waarna hij wordt meegenomen. Nog wat deze 50 seconden durende video opname van de beweerde ontvoering van uw vader betreft kan worden opgemerkt dat enscenering of manipulatie hiervan mogelijk is zodat een dergelijke filmopname geen garantie biedt wat betreft de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het is overigens bijzonder merkwaardig dat uit deze beelden blijkt dat uw vader, volgens de klacht bij de politie om 01h55 's nachts, zo maar naar de poort van het omheinde huis stapt, die poort volledig opent en naar buiten stapt, waarna hij wordt meegenomen. Gelet op uw relaas waaruit blijkt dat uw vader gevisieerd werd door een militie kan verwacht worden dat hij meer vigilantie zou vertonen en niet zo maar achteloos de poort zou openen. Bovenstaande vaststellingen maken dat de nieuw door u aangebrachte elementen in het kader van uw volgend verzoek manifest worden ondermijnd.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw vader niet zoals u stelt werd teruggestuurd maar dat hij vrijwillig met IOM is teruggekeerd. Uw verklaring dat u kwaad bent en zich belachelijk voelt gemaakt, is uw persoonlijk aanvoelen maar biedt geen verklaring waarom u tweemaal een verzoek indiende gebaseerd op manifest bedrieglijk bevonden beweringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de

veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 juncto artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 20, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS).

Verzoeker stelt dat in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal in geval van een volgend verzoek bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Het woord "of" betekent volgens verzoeker dat het nieuwe element niet noodzakelijk door de asielzoeker moet zijn aangebracht: de commissaris-generaal dient desnoods zelf te onderzoeken of er nieuwe elementen aanwezig zijn, waarbij verzoeker verwijst naar de parlementaire werken (*Parl.St. Kamer 2012-13, 2055-2556/1, 23*). In casu wijst verzoeker enerzijds op het feit dat hij (ernstige) nieuwe feiten heeft voorgelegd (i.e. gewelddadige ontvoering van zijn vader op 4 januari 2019), en anderzijds op de feiten die thans aan de orde zijn in Bagdad. Verzoeker meent in tegenstelling tot het CGVS dat deze feiten de kans dat hij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt erkend aanzienlijk groter maken, minstens moet worden aanvaard dat rekening houdend met deze feiten de kans aanzienlijk is dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Concreet wijst verzoeker er eerst op dat hij geen sjiit noch soenniet is, maar een gematigde moslim. Hij licht toe: *"Verzoekers moeder en haar familie zijn soennitische moslims. Verzoekers vader en zijn familie zijn sjiitische moslims. Verzoekers achternaam doet vermoeden dat verzoeker een sjiitische moslim zou zijn. Echter, het is onjuist om naar verzoeker te verwijzen als naar een sjiitische moslim, enkel en alleen op basis van zijn sjiitische achternaam of de sjiitische wijk "HAY AL AMEL" in Bagdad vanwaar hij afkomstig is. Verzoeker is geen praktiserende moslim en behoort niet tot een bepaalde stroming/strekking van de islam. Als gematigde moslim redeneert verzoeker op vrije wijze en vanuit een vrije geest. Hij interpreteert de islam in de tijd waarin hij leeft en ontleent zijn morele opvattingen niet alleen aan het heilige boek, maar ook aan zichzelf en aan zijn omgeving. Net omdat verzoeker zich als gematigde moslim door niemand 'de waarheid' laat opleggen, loopt hij het risico om in Irak, zowel door de soennieten als door de sjiieten als een afvallige te worden geschouwd en het doelwit te worden aan de daaraan gerelateerde geweld. Verzoeker meent dat hem omwille van zijn specifieke profiel wel degelijk internationale beschermingsstatus dient te worden verleend (zie ook infra - het feit dat verzoeker op basis van zijn woonplaats en naam voor sjiit wordt aanzien werkt zijn veiligheid in Bagdad niet in de hand)."*

Verder betoogt verzoeker dat er geen getrouwe vertaling is van zijn verklaringen door de tolk. Hij zet uiteen: *"Verzoeker stelt vast dat alle argumenten van de bestreden beslissing voortbouwen op de vaststelling van een "flagrante incoherentie" (sic) (p. 2 van de bestreden beslissing) tussen de verklaringen van verzoeker en de stukken die verzoeker ter staving van zijn relaas mocht hebben overhandigd aan de interviewer. Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik heeft verklaard dat zijn vader in april 2019 zou zijn ontvoerd. Verzoeker verklaarde het nieuws van de ontvoering die in januari 2019 plaatsvond in april 2019 te hebben vernomen. Verzoeker had e.e.a. zelfs bijkomend verduidelijkt aan de tolk, doch de tolk liet kennelijk na om deze verduidelijking op een getrouwe en letterlijke manier te vertalen. Verzoeker herinnert zich nog dat de tolk toen in het Arabisch repliceerde dat zij dit reeds had vertaald en CGVS dit reeds had genoteerd. Verzoeker, die in deze fase van de procedure nog niet werd bijgestaan door zijn raadsman, heeft hier verder geen punt van gemaakt. Thans stelt verzoeker vast dat de tolk niet zijn volledige verklaring op een getrouwe manier mocht hebben overgebracht aan CGVS, doch een erg summiere, onvolledige en ronduit verkeerde samenvatting van zijn verklaring. Nochtans is de taak van de tolk in de procedure van internationale bescherming essentieel en kan het doorslaggevend zijn bij het onderzoek en de besluitvorming (RvV 27 juli 2016, nr. 172.452)."* Verzoeker meent dat artikel 20, eerste lid van het KB CGVS en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Hij betoogt dat zijn verklaring hem niet in extenso werd voorgelezen op het einde van het persoonlijke onderhoud en dat hij ook geen kopie van de notities van persoonlijk onderhoud mocht ontvangen voorafgaand aan de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat hij deze procedurele onregelmatigheid niet eerder kon aankaarten. Volgens verzoeker heeft de niet-getrouwe vertaling van zijn verklaring de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken onherstelbaar gecompromitteerd en is deze doorslaggevend geweest voor de bestreden beslissing.

Verzoeker klaagt verder aan dat zijn persoonlijke onderhoud amper 40 minuten duurde. Daarvan werd bovendien slechts een klein deel aan de bespreking van de omstandigheden van de ontvoering gewijd. Hij zet uiteen: *"Verzoeker benadrukt dat hij de door hem bijgebrachte stukken pas op het einde van het gesprek op een USB-stick aan CGVS werden overhandigd. Verzoeker diende tijdens het persoonlijke onderhoud geen enkele vraag te beantwoorden die enigszins aan de inhoud van de stukken gerelateerd zou zijn geweest."*

Thans stelt CGVS in de bestreden beslissing als volgt: "Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat in deze documenten wordt vermeld dat de milities reeds verschillende malen hebben gepoogd om uw vader te ontvoeren maar dat hij telkens kon ontsnappen, dit terwijl u helemaal geen melding maakt van eerdere pogingen om hem te ontvoeren. Indien uw vader daadwerkelijk reeds meerdere keren het slachtoffer zou geweest zijn van pogingen om hem te ontvoeren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit zou meedelen." (p. 3 van de bestreden beslissing).

CGVS verwijst hier kennelijk naar de verklaring van verzoekers oom d.d. 6 januari 2019. Uit verzoekers verklaring blijkt dat hij pas in april 2019 het nieuws van de ontvoering van zijn vader mocht vernemen en uiteindelijk zag bevestigd.

Dit wordt verklaard door het feit dat verzoeker amper in contact stond met zijn vader na diens vrijwillig vertrek uit België. Hoewel verzoeker enigszins begrip kon opbrengen voor het vertrek van zijn vader, neemt verzoeker het zijn vader nog steeds enorm neemt kwalijk (verzoeker bleef immers helemaal alleen achter in België).

Het feit dat verzoeker niet veel eerder gealarmeerd werd door de afwezigheid van elk contact van de zijde van zijn vader bevestigt dit nogmaals. In deze omstandigheden is het niet vreemd dat verzoeker geen verklaringen over de eerdere pogingen tot ontvoering heeft afgelegd. Immers, hij was niet op de hoogte van deze eerdere pogingen. Het is ook nooit verzoekers betrachting geweest om de verklaring van zijn oom letterlijk te komen reproduceren bij CGVS.

Moest verzoeker een vraag over de eerdere pogingen tot ontvoering zijn gesteld, dan zou verzoeker ook enkel kunnen verwijzen naar de verklaring van zijn oom, iets waar hij verder geen uitspraken over kan doen.

Verzoeker merkt op dat CGVS in deze omstandigheden helemaal niet redelijkerwijze mocht verwachten dat verzoeker in zijn verklaringen zou anticiperen op de mogelijke vragen die CGVS zou formuleren na studie van de door hem bijgebrachte stukken.

Wat betreft de opmerking van CGVS dat van verzoekers vader, die om 1:55 's nachts zelf naar de poort is gelopen en naar buiten is gestapt, een meer vigilante houding zou moeten worden verwacht (p. 3 van bestreden beslissing), wil verzoeker vooreerst opmerken dat zijn vader afwisselend in de huizen van zijn broers en zijn schoonfamilie verbleef na het schietincident in verzoekers huis in de wijk HAY AL AMEL d.d. 28 september 2017.

Verzoekers vader voelde zich naar alle waarschijnlijkheid niet bedreigd door milities in de wijk EL JIHAD en het is trouwens niet ongebruikelijk dat de mensen in geval van nood eerst bij de burens aanbellen, eerder dan naar het politiekantoor te lopen. Bovendien is verzoeker ervan overtuigd dat het in elk geval zinloos zou zijn geweest om mensen met slechte bedoelingen trachten te ontvluchten in een wijk waar je niet thuis bent.

Vervolgens nog de opmerking van CGVS waarin wordt gesteld dat de verklaring van verzoekers oom, als zouden de milities in zijn huis zijn binnengevallen, niet strookt met de beelden.

CGVS baseert zich in casu op de verklaring van verzoekers oom op het politiekantoor van wijk EL JIHAD d.d. 6 januari 2019 waarin hij verklaarde dat zijn broer ontvoerd zou zijn nadat er milities in zijn huis zijn binnengevallen. Welnu, deze verklaring berust op de beleving van de feiten door verzoekers oom en staat los van navolgend onderzoek van de beelden van bewakingscamera's. Het is verzoeker niet duidelijk waarom CGVS e.e.a. "merkwaardig" (sic) vindt. Verzoeker meent dat CGVS wat dit argument betreft onvoldoende aandacht heeft besteed aan de zorgvuldige beoordeling van de voorliggende verklaringen en stukken.

Het gaat tot slot niet op om alle bijgebrachte stukken te relativiseren onder verwijzing naar (1) incoherentie met - nota bene verkeerde vertaling van - de verklaringen van verzoeker; (2) de hoge graag van corruptie in Irak; en (3) het feit dat het loutere kopiees betreft.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de schending van artikel 20/1 van het Procedurereglement CGVS en benadrukt dat er verder geen procedureregels bij CGVS bestaan, waardoor er ook geen enkele waarborg bestaat dat door de tolk vertaalde verklaringen en door de interviewer genomen notities betrouwbaar zouden zijn. In de gevallen waarin de verzoeker de inhoud van de notities over een bepaalde tegenstrijdigheid op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kunnen de notities op die punten niet tegen de verzoeker gebruikt worden. Verzoeker benadrukt verder dat het enkele feit dat in een land corruptie welig tiert, niet als gevolg mag hebben dat de documenten alle bewijswaarde verliezen (RvV 8 januari 2015, Rev.dr. étr. 2015, 42). Verzoeker benadrukt tot slot dat het bewijs inzake de verzoeken om internationale bescherming vrij is, en dat fotokopies wel degelijk een bewijswaarde kunnen hebben (cfr. RvS 2 juli 1996, nr. 60.635, T.Vreemd. 1997, 72; RvS 15 april 2003, nr. 118.359). De bewijslast die er op verzoeker rust moet trouwens ook met de nodige redelijkheid worden ingevuld."

Verzoeker meent ten slotte dat het onderzoek naar de redenen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet zorgvuldig werd uitgevoerd door het CGVS. Hij erkent dat het CGVS ogeneschijnlijk tot de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak is overgegaan, maar dit op basis van

een selectieve en ondoordachte lezing van het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019. Hij licht toe:

“Zo houdt CGVS in de besteden beslissing helemaal geen rekening met de vaststelling dat de meeste gewelddaden plaatsvinden in sjiiitische wijken, zoals de wijk HAY AL AMEL waar verzoekers huis staat en EI JIHAD waar de ontvoering van verzoekers vader plaatsvond. E.e.a. vindt vermoedelijk plaats op initiatief van de soennitische strijders.

Het geweld is duidelijk gericht tegen mensen die voor sjiit worden aanzien (bv. omdat zij zich in een sjiitische wijk vestigen). Verzoeker verwijst hiervoor naar pagina 80 ev. van de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019.”

Verzoeker besluit dat het CGVS de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt door er weliswaar op te wijzen dat het geweld in Bagdad eerder doelgericht van aard is, doch tegelijkertijd nalaat rekening te houden met het feit dat verzoeker net deel uitmaakt van de geviseerde bevolkingsgroep.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel van het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 3 december 2019 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met nieuwe stukken over de situatie in Irak, met name:

“1. *“Wordt Irak het strijdtoneel van een oorlog tussen de Verenigde staten en Iran?”, 13 oktober 2019, www.dewereldmorgen.be;*

2. *“Tientallen doden bij protesten in Irak”, 29 november 2019, www.nrc.nl;*

3. *“Premier Irak vertrekt, blijdschap bij betogers Bagdad”, 29 november 2019, www.volkskrant.nl;*

4. *Reisadvies Irak d.d. 2 december 2019, webportaal van de Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden;*

5. *“Iraqi Prime Minister Resigns in Deepening Political Crisis”, 30 november 2019, www.nytimes.com;*

6. *“Our Patience Is Over”; Why Iraqis Are Protesting”, 20 november 2019, www.nytimes.com;*

7. *“Uncertainty remains as Iraq parliament accepts PM’s resignation”, 2 december 2019, www.aljazeera.com;*

8. *“Iraq’q stiking students defiant amid unrelenting protests”, 3 december 2019, www.aljazeera.com.”*

2.2.2. Verweerder maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019;

- EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019;

- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met als nieuwe stukken:

- oprichting “Iraaks activistencomité in België” van 1 oktober 2019, ondertekend door verzoeker;

- facebook-profiel van verzoeker (algemeen), afdrukvoorbeeld 21 februari 2020;

- diverse facebook-berichten van verzoeker die zijn actieve betrokkenheid bij diverse burgerbewegingen aantonen, afdrukvoorbeeld 21 februari 2020;

- attest van klacht betreffende feitelijkheden, discussie, onenigheid bij de lokale politie ZARA van 6 februari 2020 + vertaling van facebook-berichten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, zodat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel faalt op dit punt.

De Raad merkt vooreerst op dat het enig middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij onvoldoende uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. De bestreden beslissing werd immers genomen naar aanleiding van een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en vermeldt uitdrukkelijk artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. In de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid wordt geen onderzoek gevoerd naar de gegrondheid van de asielaanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere

verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. De Raad herinnert eraan dat verzoekers eerste beschermingsverzoek werd geweigerd. Verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn vader Irak is ontvlucht nadat H.H. van de sjiiitische militie Asaeb ahl al Haq hem en zijn vader onder druk zette om zich bij de militie aan te sluiten, hetgeen ongeloofwaardig werd bevonden.

In het kader van het tweede beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat zijn vader werd ontvoerd en legde hij nieuwe overtuigingsstukken voor, met name een usb-stick met daarop een 50 seconden durende video-opname van de ontvoering van zijn vader, twee processen-verbaal en een gerechtelijk bevel.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5. Wat betreft verzoekers verklaring over de ontvoering van zijn vader, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze gebeurtenis volledig voortvloeit uit het vluchtrelaas dat verzoeker in het kader van eerste verzoek heeft uiteengezet, nl. dat hij en zijn vader werden geïnterviewd door een militie die wilde dat verzoeker zich bij hen aansloot. Aangezien dit verzoek om internationale bescherming werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en verzoeker enkel verklaringen aflegt die in het verlengde hiervan liggen, zijn deze niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft de voorgelegde stukken, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal terecht naar de objectieve landeninformatie in het administratief dossier die stelt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn (AD CGVS, stuk 8, map met landeninformatie, "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016). Verder stelt hij terdege vast dat de voorgelegde documenten geen originele stukken zijn maar louter kopieën. De Raad wijst erop dat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat betreft de video opname overweegt de commissaris-generaal terecht dat dergelijke filmopname door mogelijke inscenering of manipulatie geen garantie biedt wat betreft de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de voorgelegde stukken elke bewijswaarde ontzegt, zoals verzoeker lijkt te betogen. Evenwel, gelet op wat voorafgaat, mocht de commissaris-generaal terecht besluiten dat de voorgelegde stukken slechts relatieve bewijswaarde hebben.

Bovendien heeft de commissaris-generaal de voorgelegde stukken ook inhoudelijk onderzocht, wat blijkt uit het gegeven dat voorgelegde stukken die door verzoeker niet voorzien werden van een vertaling, door een tolk van het CGVS werden vertaald (AD CGVS, 2de verzoek, stuk 7, map met 'documenten'). Daarbij stelt de commissaris-generaal vast dat *"uit de door u aangebrachte documenten blijkt dat deze ontvoering van uw vader plaatsvond op 04/01/2019, waarna uw oom op 06/01/2019 klacht indiende, er*

op 08/01/2019 door de politie een vaststelling werd gedaan van zijn ontvoering, en er op 08/01/2019 een gerechtelijk bevel werd uitgevaardigd aan de politie om uw vader te proberen zoeken. Deze gang van zaken valt bezwaarlijk te rijmen met uw beweringen. U stelt immers (2de VIB pt. 15) dat uw vader in april 2019 werd ontvoerd. U specificeert dat dit tien dagen voor uw huidige verzoek gebeurde, hetgeen u op 10/04/2019 indiende.”

Verzoeker betwist evenwel dat hij heeft verklaard dat zijn vader in april 2019 zou zijn ontvoerd. Nochtans kan in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) worden gelezen: *“Mijn vader is vermist. In april 2019, tien dagen voor mijn volgend verzoek, werd hij door onbekenden thuis bij mijn oom ontvoerd.”* Volgens verzoeker zou hij op de DVZ hebben verklaard dat hij het nieuws van de ontvoering, die reeds in januari 2019 plaatsvond, pas in april 2019 hebben vernomen en zou hij dit ook zo hebben verduidelijkt aan de tolk. Deze loutere bewering vindt evenwel geen steun in het gehoorverslag.

Verzoeker klaagt daarop aan dat de tolk geen getrouwe vertaling heeft gemaakt van zijn verklaringen, maar de Raad stelt vast dat dit betoog eens te meer een loutere bewering is. Niets in het administratief dossier wijst erop dat er zich vertalingsproblemen zouden hebben voorgedaan of dat er manifeste communicatieproblemen zouden zijn geweest met de tolk bij de DVZ. Er mag immers worden aangenomen dat indien verzoeker duidelijk heeft gesteld dat de ontvoering in januari plaatsvond en dat hij het nieuws ervan in april vernam, dit ook zo door de tolk zou zijn vertaald en door de ambtenaar van de DVZ in het verslag zijn opgenomen. Het verslag stelt echter zeer duidelijk dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader in april 2019 werd ontvoerd en laat geen ruimte voor enige ambiguïteit.

Verzoeker heeft bovendien het gehoorverslag bij de DVZ ondertekend waardoor hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij het gehoorverslag aanvaardt en dat de daarin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Verzoeker ontkent niet dat het gehoorverslag hem in het Arabisch werd voorgelezen, maar stelt dat het niet in extenso zou zijn voorgelezen. Voor deze bewering is in het administratief dossier echter geen steun te vinden. De Raad ziet trouwens niet in waarom slechts een verkorte versie van het verslag zou zijn voorgelezen. Zelfs indien het verslag niet in extenso zou zijn voorgelezen, quod non, dan moet verzoeker redelijkerwijze tijdens een verkorte voorlezing hebben opgemerkt dat zijn verklaringen werden weergegeven als zou hij hebben verklaard dat zijn vader in april 2019 werd ontvoerd. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij dit zou hebben gehoord en gecorrigeerd en dat deze correctie zou zijn opgenomen in het verslag. Dit alles blijkt niet en bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van een “niet-getrouwe vertaling”. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 20 van het KB CGVS merkt de Raad op dat er geen gehoor plaatsvond bij het CGVS maar wel bij de DVZ. Artikel 20 van het KB CGVS is dan ook niet van toepassing en verzoeker kan de schending ervan niet dienstig aanvoeren. Waar verzoeker ter terechtzitting aanklaagt dat er geen advocaat aanwezig was bij zijn gehoor op de DVZ, volstaat het te stellen dat er geen rechtsregel bestaat die de bijstand van een advocaat op de DVZ verplicht.

Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan het terechte besluit van de commissaris-generaal dat er sprake is van een flagrante incoherentie tussen *“uw bewering dat uw vader in april 2019 werd ontvoerd en de door u aangebrachte documenten die aangeven dat dit in januari 2019 gebeurde”*, die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Volgens de commissaris-generaal vindt dit *“verder bevestiging in de vaststelling dat in deze documenten wordt vermeld dat de milities reeds verschillende malen hebben gepoogd om uw vader te ontvoeren maar dat hij telkens kon ontsnappen, dit terwijl u helemaal geen melding maakt van eerdere pogingen om hem te ontvoeren. Indien uw vader daadwerkelijk reeds meerdere keren het slachtoffer zou geweest zijn van pogingen om hem te ontvoeren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit zou meedelen.”* Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat dit wordt verklaard door het feit dat hij amper in contact stond met zijn vader na diens vrijwillige vertrek uit België, maar dit betoog overtuigt geheel niet. Verzoeker verklaarde bij de DVZ immers wekelijks contact te hebben met zijn zus in Irak (AD CGVS, 2de verzoek, stuk 5, verklaring volgend verzoek, vraag 20). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker via zijn zus geen weet zou hebben gehad van de verschillende pogingen tot ontvoering van zijn vader. De Raad ziet verder niet in waarom verzoeker hierover geen inlichtingen zou hebben gekregen via zijn oom, A.A.L., met wie hij eveneens in contact blijkt te staan, gelet op de documenten die hij via zijn oom heeft verkregen en die hij in het kader van onderhavig beschermingsverzoek voorlegt. Hetzelfde geldt voor de andere broers en schoonfamilie van zijn vader, van wie verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat zijn vader afwisselend bij hen verbleef. Hoewel er geen contact was tussen verzoeker en diens vader, blijkt toch dat verzoeker op de hoogte was van de verschillende verblijfplaatsen van zijn vader. Mocht zijn vader herhaaldelijk het slachtoffer zijn geweest van een ontvoeringspoging, dan is het geheel onaannemelijk dat verzoeker hierover niet zou zijn ingelicht door één van zijn vele familieleden.

De commissaris-generaal heeft verder de video-opname op de usb-stick bekeken en deze vergeleken met wat in de klacht van de oom bij de politie wordt vermeld. Daarbij stelt hij vast dat uit deze camerabeelden blijkt dat twee mannen aan de poort van de omheining van het huis plaatsnemen, dat zijn vader de poort komt openen en dat hij zelf naar buiten stapt waarna hij wordt meegenomen, terwijl in de klacht wordt verklaard dat een gewapende militie is binnengevallen in het huis van de oom. Verzoekers betoog dat de verklaring van zijn oom berust op zijn "*beleving van de feiten*" is een weinig ernstig betoog dat niet verduidelijkt waarom zijn oom hetgeen dat zich volgens de camerabeelden heeft afgespeeld, omschrijft als "*het huis (...) [werd] aangevallen door een gewapende groepering*", hetgeen werd bevestigd door twee getuigen (AD CGVS, 2de verzoek, stuk 7, map met documenten).

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat uit de camerabeelden blijkt dat verzoekers vader, volgens de klacht bij de politie om 1 uur 55 's nachts, zo maar naar de poort van het omheinde huis stapt, die poort volledig opent en naar buiten stapt, waarna hij wordt meegenomen. Hij wijst er terecht op dat gelet op verzoekers relaas dat zijn vader zou worden gevisieerd door een militie, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn vader meer vigilantie zou vertonen en niet zo maar achteloos de poort zou openen. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift het gedrag op de camerabeelden te vergoelijken met een betoog dat zijn vader afwisselend in de huizen van zijn broers en schoonfamilie verbleef na het schietincident in zijn huis in de wijk Hay Al Amel op 28 september 2017. Daargelaten de vaststelling dat dit schietincident van september 2017 nader werd onderzocht in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek en dat hieraan geen geloof werd gehecht, wijst de Raad erop dat verzoekers betoog net de pertinente bemerkings van de commissaris-generaal bevestigt. Waar verzoeker stelt dat zijn vader zich naar alle waarschijnlijkheid niet bedreigd voelde door militie in de wijk El Jihad, dat het niet ongebruikelijk is dat mensen in nood eerst bij de burens aanbellen en dat het zinloos is om mensen met slechte bedoelingen te ontlopen in een wijk waar je niet thuis bent, zijn dit niet meer dan blote beweringen waarmee hij tracht het gedrag van zijn vader te vergoelijken. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoeker nog aanklaagt dat het onderhoud maar 40 minuten duurde en dat hem geen enkele vraag werd gesteld over de inhoud van de voorgelegde stukken, toont hij met dit algemeen betoog niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan. De Raad wijst er nog op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om de verzoeker om internationale bescherming op voorhand te confronteren met iedere tegenstrijdigheid, laat staan een tegenstrijdigheid die slechts later aan het licht komt en in de bestreden beslissing wordt aangevoerd, noch belet enige rechtsregel dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad te reageren op de inhoud van de stukken en de vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Evenwel vinden de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker steun in het administratief dossier, hebben ze betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ze pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.3.6. Gelet op wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal op goede gronden concluderen dat de nieuwe door verzoeker aangebrachte elementen door bovenstaande vaststellingen manifest worden ondermijnd en bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen praktiserende moslim is, niet behoort tot een bepaalde stroming of strekking van de islam en een gematigde moslim is waardoor hij het risico loopt om als afvallige te worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element nooit eerder heeft aangehaald in al de voorbije procedures, ook niet toen hij werd gehoord op de DVZ in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek. De commissaris-generaal kan in deze dan ook geen zorgvuldigheids- of motiveringsgebrek worden verweten.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van het eerste beschermingsverzoek aanvoerde dat hij als soenniet wordt beschouwd omdat zijn moeder soenniet is en bij gebrek aan religieuze gewoontes. Wat verderop in dit verzoekschrift stelt verzoeker dat hij als sjiit wordt aanzien omdat hij in een sjiitische wijk woont. In dit onderdeel van het middel voert hij dan weer aan dat hij als afvallige wordt gezien. Verzoeker wisselt zijn verklaringen en beweringen aldus naargelang wat hem beste uitkomt, hetgeen compleet afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade. Daarenboven kan nergens in de beschikbare landeninformatie worden gelezen dat gematigde

of niet-praktiserende moslims heden het voorwerp zijn van groepsvervolging. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor gematigde moslims dat verzoeker louter door het feit dat hij niet praktiseert, dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker werkt dit element niet verder uit in zijn verzoekschrift, maar beperkt zich tot een summier en vaag betoog. Hij brengt dan ook geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van het feit dat hij een gematigde moslim is, dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Bagdad. Dit betoog kan dan ook niet worden aangemerkt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer.

Daarin stelt hij dat er op sociale media informatie circuleert over vergeldingsacties van sjiitische milities tegen Irakezen die terugkeren naar Irak na tevergeefs elders internationale bescherming te hebben gevraagd. Dit is evenwel niets meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd en die geen steun vindt in de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij actief is betrokken bij een plaatselijke burgerbeweging "Iraaks activistencomité in België". Hij gaat verder in op wat hij in een aanvullende nota van 3 december 2019 reeds stelde, met name dat het levensbeschouwelijk en maatschappelijk profiel van de gemiddelde demonstranten in Bagdad overeenkomt met dat van hemzelf. Hij stelt regelmatig deel te nemen aan protestbetogingen in België. Hiervan bestaan foto's en video's die worden gedeeld. Verzoeker vreest dat fanatici actief persoonsgegevens verzamelen over activisten in het buitenland om hen bij terugkeer hardhandig aan te pakken. Verzoeker voert aan dat hij regelmatig oproepen doet via sociale media en dat deze berichten worden gedeeld maar dat hij ook wordt bedreigd op facebook. Hij voelt zich in België niet veilig, laat staan dat hij kan terugkeren naar Irak.

De Raad merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze 'réfugié sur place'-elementen, die nooit eerder naar voor werden gebracht, geen rekening werd gehouden.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn nieuwe verklaringen een document voor tot oprichting van een "Iraaks activistencomité in België" van 1 oktober 2019, door hem ondertekend (stuk 1). Evenwel verklaart verzoeker ter terechtzitting dat hij pas in oktober 2019 deelnam aan zijn eerste betoging nadat hij gehoor gaf aan oproepen via facebook en dat hij toen pas kennis maakte met activisten. Deze chronologie van feiten staat haaks op het document waaruit blijkt dat verzoeker één van de oprichters zou zijn van een activistencomité dat reeds op 1 oktober 2019 werd opgericht. Het oprichtingsdocument ziet er overigens amateuristisch en weinig formeel uit. Er is in het verleden van verzoeker verder geen enkel aanknopingspunt dat zijn plotse 'activisme' verklaart noch zijn er aanwijzingen dat hij in het verleden reeds politiek actief was. Dit alles werpt twijfel op de oprechtheid van zijn activisme.

Om zijn activisme te staven, legt verzoeker een aantal afdrucken voor van zijn facebook-profiel en facebook-berichten (stukken 2 en 3). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich op facebook niet identificeert bij zijn werkelijke naam, maar als "Y.B.". In deze merkt de Raad op dat facebookberichten in se gemakkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn en dat valse accounts kunnen worden aangemaakt. Gelet op de mogelijkheid tot fabricage en manipulatie, kan dan ook enkel een relatieve bewijswaarde aan deze stukken worden gehecht. Verder stelt de Raad vast dat deze afdrucken berichten bevatten die in het Arabisch zijn opgesteld, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. Hier en daar is een vertaling voorzien, maar dit is een vertaling door de vertaalmachine van facebook. Het betreft geen eensluidende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank. Waar deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling kan de Raad niet met de nodige garanties en zekerheid kennis kan nemen van de inhoud ervan noch de foto's op deze facebook-account in hun context plaatsen. Daargelaten de vaststelling dat de Raad, gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er niet is toegehouden deze stukken mee in overweging te nemen, kunnen volgende bemerkingsen worden gemaakt. Al deze berichten van verzoeker, die zich voorstelt als 'civil activist', zijn van recente datum: er is één bericht van november 2019, er is één bericht van januari 2020, verder zijn er een zeer beperkt aantal berichten uit februari 2020. Deze berichten geven geen blijk van een zekere vorm van continuïteit in verzoekers activisme, er kan enkel wordt vastgesteld dat zijn activisme zeer kleinschalig is, dat gelet op de 'likes' en de commentaren op zijn facebook-berichten de ruchtbaarheid die aan zijn 'activisme' wordt gegeven zeer beperkt is en dat nergens uit blijkt dat hij iets dermate controversieel of buitengewoon heeft gezegd of gedaan dat hij de aandacht heeft getrokken van de milities of de Iraakse overheid. Aldus blijkt niet dat verzoekers activisme van een zodanige omvang of aard is dat het op zich aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging.

Met een attest van de lokale politie ZARA van 6 februari 2020 tracht verzoeker aan te tonen dat hij wordt bedreigd (stuk 4). De Raad kan in dit attest niet veel meer lezen dan dat de lokale politie bevestigt een attest te hebben afgeleverd aan verzoeker "*betreffende: feitelijkheid – discussie – onenigheid*". Er wordt verder geen enkele uitleg of context hierover verschaft door de lokale politie. De Raad kan uit dit attest niet afleiden dat verzoeker daadwerkelijk wordt bedreigd omwille van zijn activisme. Hij legt ook nog een vertaling neer van een aantal facebook-berichten waarin hij wordt bedreigd. De facebook-berichten zijn in het Arabisch opgesteld, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. De vertaling die is voorzien lijkt een eigen vertaling te zijn maar is zeker geen eensluidende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank. De Raad heeft dan ook geen garantie over de authenticiteit en juistheid van de voorgelegde vertaling. Bijgevolg besluit de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze stukken niet mee in overweging te nemen.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker in deze stand van zaken met zijn aanvullende nota die ter terechtzitting wordt voorgelegd, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.9. De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 14 februari 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad aangevuld met het rapport van UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019, de EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019 en het EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019. Verder zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in

Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat er een selectieve en ondoordachte lezing is gebeurd van het EASO “COI Report Iraq: Security situation” van maart 2019, met name pagina 80, is niet van aard om een ander licht te werpen op de landeninformatie die door de commissaris-generaal werd gehanteerd.

Vooreerst preciseert de Raad dat artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “willekeurig geweld” en niet op doelgericht geweld. Hierbij stipt de Raad aan dat uit de landeninformatie blijkt dat het aantal aanslagen en het geweld vanaf begin 2017 sterk zijn gedaald in vergelijking met de periode 2014-2016 en dat deze daling zich in 2018 heeft voortgezet.

Verder kan op pagina 80 van het voormelde rapport noch in de rest van de landeninformatie worden gelezen dat de meeste gewelddaden “op initiatief van soennitische strijders” plaatsvinden in sjiitische wijken en/of dat het geweld duidelijk is gericht tegen mensen die voor sjiiet worden aanzien, zoals verzoeker beweert. Integendeel, wat betreft aanslagen door ISIL, hetgeen als soennitisch geweld kan worden bestempeld, blijkt dat de activiteiten van ISIL, sinds de overwinning op ISIL, beperkt zijn. Het betreffen eerder kleinschalige aanvallen die meestal zijn gericht op specifieke doelwitten, zoals de ISF, het leger, de politie of de PMU en die voor het merendeel plaatsvinden in de Bagdad Belts, dit zijn de districten rond Bagdad-stad. Bij deze aanvallen vallen ook burgerslachtoffers, zoals de aanval van ISIL in september 2018 in de Jihad-wijk van de stad Bagdad, waarbij 4 sjiitische burgerslachtoffers vielen, waarnaar verzoeker verwijst. Landeninformatie wijst evenwel uit dat het aantal incidenten en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt is. Het geweld door ISIL is dus niet van die aard dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Tevens blijkt uit de landeninformatie niet dat sjiieten in de stad Bagdad actueel het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een sjiiet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor sjiieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Bovendien blijkt dat het merendeel van het geweld in Bagdad niet langer toe te schrijven is aan ISIL, maar betreft het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Daarbij lopen soennieten in Bagdad een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten.

Ten slotte weerlegt verzoeker met dit betoog niet dat hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, en dat er evenmin elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In dit kader wijst de Raad erop dat een

(vermeende) sjiitische geloofsovertuiging aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, quod non in casu, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

De persartikels die verzoeker als bijlagen bij zijn aanvullende nota van 3 december 2019 voegde, hebben betrekking op de onrusten die het gevolg zijn van protestbewegingen en anti-regeringsbetogingen in Irak. Zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt, bespreken deze persartikels vormen van gericht geweld die geen verband houden met willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dus niet moeten worden meegenomen in de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Zij nopen dan ook niet tot een andere beoordeling van het risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld.

Wat betreft het door verzoeker aangehaalde reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, merkt de Raad op dat dit advies geen betrekking heeft op verzoekers concrete situatie, doch slechts is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor reislustige Nederlanders die dit land zouden willen bezoeken (cf. RvS 25 september 2007, nr. X) en dus geenszins kan worden gehanteerd om het risico in hoofde van onderdanen van het bewuste land in te schatten.

2.3.10. Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES